

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ίσως ο μεγαλύτερος
συγγραφέας ιστορικών
περιπετειών της εποχής μας.
The Washington Post

NETFLIX

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
NETFLIX

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Πόλεμος του Λύκου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: War of the Wolf
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2018
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Bernard Cornwell, 2018
© Χάρτη: John Gilkes 2018
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd 2018
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: CollaborationJS
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5085-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Οι αγριότοποι

1

ΔΕΝ ΠΑΡΑΒΡΕΘΗΚΑ ΣΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ της Έθελφλεντ.
Ενταφιάστηκε στο Γκλούκεστρε, στην ίδια κρύπτη με τον σύζυγό της, τον οποίο απεχθανόταν.

Ο αδερφός της, ο βασιλιάς Έντουαρντ του Ουέσεξ, ήταν εκείνος που οργάνωσε τις τελετές πένθους και μετά την ολοκλήρωσή τους και αφού η σορός της Έθελφλεντ είχε τοποθετηθεί στην τελευταία της κατοικία, παρέμεινε στο Γκλούκεστρε. Το αλλόκοτο λάβαρο της αδερφής του με την άγια χήνα κατέβηκε από το παλάτι και στη θέση του υψώθηκε ο δράκοντας του Ουέσεξ. Το μήνυμα δε θα μπορούσε να ήταν σαφέστερο. Η Μερκία δεν υπήρχε πλέον. Σε όλα τα βρετανικά εδάφη νότια της Νορθουμβρίας και ανατολικά της Ουαλίας υπήρχε μονάχα ένα βασίλειο και ένας βασιλιάς. Ο Έντουαρντ με κάλεσε να παρουσιαστώ, απαιτώντας να ταξιδέψω στο Γκλούκεστρε και να του ορκιστώ πίστη, λόγω των κτημάτων που κατείχα στον τόπο που μέχρι πρότινος ήταν γνωστός ως Μερκία, ενώ η πρόσκληση έφερε το όνομά του ακολουθούμενο από τις λέξεις *Anglorum Saxonum Rex*. Βασιλέας των Άγγλων και των Σαξόνων. Διαφόρησα πλήρως για το έγγραφο.

Μέσα σε διάστημα ενός χρόνου έφτασε στα χέρια μου δεύτερο έγγραφο, αυτή τη φορά υπογεγραμμένο και σφραγισμένο στο Ουίντανστερ. Ελέω Θεού, με πληροφορούσε το μήνυμα, τα εδάφη που

μου είχαν παραχωρηθεί από την Έθελφλεντ της Μερκίας πλέον μεταβιβάζονταν στην επισκοπή του Χέρεφορντ, η οποία, όπως με διαβεβαίωνε εκείνη η περγαμινή, θα αξιοποιούσε τα περί ου ο λόγος κτήματα προς ενίσχυση της δόξας του Θεού. «Με απλά λόγια, ο επίσκοπος Γούλφχερντ θα έχει περισσότερο ασήμι να ξοδεύει στις πόρνες του», είπα στην Ίντιθ.

«Μήπως να είχες πάει στο Γκλούκεστρε;» είπε.

«Και να ορκιστώ πίστη στον Έντουαρντ;» Έτσι όπως άρθρωσα το όνομα, ήταν σαν να το έφτυνα. «Ποτέ. Δεν έχω ανάγκη το Ουέσεξ, ούτε το Ουέσεξ έχει ανάγκη εμένα».

«Και τι θα κάνεις με τα κτήματα;» ρώτησε.

«Τίποτα», είπα. Τι θα μπορούσα να κάνω άλλωστε; Να κηρύξω πόλεμο στο Ουέσεξ; Με ενοχλούσε το γεγονός πως ο επίσκοπος Γούλφχερντ, εχθρός μου από παλιά, είχε βάλει στο χέρι εκείνη τη γη, όμως δεν είχα καμία ανάγκη από εδάφη στη Μερκία. Μου ανήκε το Μπέμπανμπεργκ. Ήμουν άρχοντας της Νορθουμβρίας, και είχα στην κατοχή μου ό,τι επιθυμούσα. «Γιατί να κάνω το οτιδήποτε;» είπα αγριεμένα στην Ίντιθ. «Είμαι γέρος, δεν έχω ανάγκη από μελάδες».

«Δεν είσαι γέρος», αποκρίθηκε εκείνη, πιστή όπως πάντα.

«Γέρος είμαι», επέμεινα. Είχα πατήσει τα εξήντα. Αρχαίος ήμουν, όχι απλώς γέρος.

«Δε μοιάζεις για γέρος».

«Άσε τον Γούλφχερντ να καβαλάει τις πόρνες του κι εμένα να πεθάνω ήσυχος. Και να μην ξαναδώ το Ουέσεξ ή τη Μερκία, ούτε που με νοιάζει».

Και όμως, έναν χρόνο αργότερα βρισκόμουν στη Μερκία, καβάλα στον Τίντρεγκ, το αγριότερο άτι μου, φορώντας κράνος και αλυσιδωτό θώρακα, με την Ανάσα του Δράκου, το ξίφος μου, κρεμασμένο στον αριστερό γοφό μου. Ο Ρόρικ, ο υπηρέτης μου, κουβαλούσε τη βαριά ασπίδα μου, περασμένη με ένα στεφάνι σιδερένιο και πίσω μας ακολουθούσαν ενενήντα άντρες, όλοι τους αρματομένοι, όλοι τους καβάλα σε πολεμικά άλογα.

«Χριστέ και Κύριε», είπε ο Φίναν, δίπλα μου. Είχε το βλέμμα

του στραμμένο στον εχθρό, στην κοιλάδα παρακάτω. «Μαζεύτηκαν τετρακόσιοι μούλοι;» είπε, κι έκανε μια παύση. «Το λιγότερο τετρακόσιοι. Μην είναι πεντακόσιοι;»

Δε μίλησα.

Ήταν αργά, ένα χειμωνιάτικο απόγευμα, κι έκανε ψόφο. Οι ανάσες των αλόγων απλώνονταν σαν σύννεφα ανάμεσα στα γυμνά δέντρα που στεφάνωναν την ήπια κορυφογραμμή, από όπου παρακολουθούσαμε τον εχθρό μας. Ο ήλιος τραβούσε προς το βασίλειμα, κρυμμένος πίσω από σύννεφα, πράγμα που σήμαινε πως οι αχτίδες του δε θα μπορούσαν να γυαλίσουν πάνω στους θώρακες ή τα όπλα μας, προδίδοντας τη θέση μας. Πέρα στα δεξιά μου, προς τα δυτικά, ο ποταμός Ντι εκτεινόταν ατάραχος και γκριζός, έτσι όπως φάρδαινε, τραβώντας να ανταμώσει τη θάλασσα. Παρακάτω και μπροστά από εμάς ήταν ο εχθρός και, πιο πίσω, το Κέστερ.

«Πεντακόσιοι», κατέληξε ο Φίναν.

«Δεν το φανταζόμουν πως θα αντίκριζα ξανά αυτό το μέρος», είπα. «Δεν ήθελα να το ξαναδώ στα μάτια μου».

«Χάλασαν τη γέφυρα», παρατήρησε ο Φίναν, όπως έστρεφε το βλέμμα του πέρα, στον νότο.

«Το ίδιο δε θα 'κανες κι εσύ στη θέση τους;»

Η θέση ήταν το Κέστερ, και ο εχθρός μας πολιορκούσε την πόλη. Οι περισσότεροι άντρες του βρισκόταν στα ανατολικά της πόλης, όμως οι καπνοί από τις φωτιές μαρτυρούσαν πως κάμποσοι ακόμη στρατοπέδευαν βόρεια της πόλης. Ο ποταμός Ντι περνούσε λίγο νοτιότερα από τα τείχη της πόλης, και ύστερα τραβούσε βόρεια, προς τις φαρδιές εκβολές του· χαλώντας συνεπώς το κεντρικό τόξο της αρχαίας ρωμαϊκής γέφυρας, ο εχθρός είχε εξασφαλίσει πως δε θα μπορούσαν να έρθουν ενισχύσεις από τον νότο. Και αν η μικρή φρουρά της πόλης αποφάσιζε να σπάσει την πολιορκία πολεμώντας, θα ήταν υποχρεωμένη να κινηθεί βόρεια ή ανατολικά, στα σημεία δηλαδή που ο εχθρός είχε τις περισσότερες δυνάμεις του. Και η φρουρά ήταν μικρή. Είχα μάθει, αν και όλα αυτά δεν ήταν παρά εικασίες, πως την πόλη βαστούσαν σκάρτοι εκατό άντρες.

Την ίδια ακριβώς σκέψη πρέπει να έκανε εκείνη την ώρα και ο Φίναν. «Και δεν μπόρεσαν πεντακόσιοι άντρες να πατήσουν την πόλη;» σχολίασε περιπαικτικά.

«Μήπως είναι κοντά στους εξακόσιους;» είπα, κάνοντας με τη σειρά μου μια υπόθεση. Ήταν δύσκολο να εκτιμήσεις με ακρίβεια τη δύναμη του εχθρού, καθώς στο στρατόπεδο των πολιορκητών υπήρχαν πολλά γυναικόπαιδα, όμως μου φαινόταν πως ο Φίναν δεν τους είχε μετρήσει καλά. Ο Τίντρεγκ χαμήλωσε το κεφάλι του και ρουθούνησε. Χάιδεψα τον λαιμό του, κι ύστερα ακούμπησα τη λαβή της Ανάσας του Δράκου, για καλή τύχη. «Δε θα ήθελα να επιτεθώ σ' εκείνα τα τείχη», είπα. Τα πέτρινα τείχη του Κέστερ τα είχαν χτίσει οι Ρωμαίοι, και οι Ρωμαίοι είχαν κάνει καλή δουλειά. Επίσης, η μικρή φρουρά της πόλης, καταπώς φαινόταν, είχε άξιους διοικητές. Οι άντρες της είχαν αποκρούσει τις πρώτες επιθέσεις, οπότε ο εχθρός είχε ξεκινήσει πολιορκία για να τους αναγκάσει να προτιμήσουν την έξοδο από το να πεθάνουν της πείνας.

«Και τώρα τι γίνεται;» ρώτησε ο Φίναν.

«Κοίτα, ολόκληρο ταξίδι κάναμε», είπα.

«Το λοιπόν;»

«Το λοιπόν, κρίμα θα ήταν να μην πολεμήσουμε». Έστρεψα το βλέμμα μου στην πόλη. «Αν αυτά που μας μήνυσαν είναι αλήθεια, τότε εκείνοι οι δύσμοιροι στην πόλη θα έχουν καταντήσει ήδη να τρώνε ποντικούς. Όσο για αυτούς εκεί;» Έγνεψα με το πιγούνι προς τις φωτιές του στρατοπέδου. «Κρυνώνουν, βαριούνται κι έχουν πάρα πολύ καιρό καθισμένοι εδώ πέρα. Μάτωσαν όταν δοκίμασαν να επιτεθούν στα τείχη, οπότε τώρα κάθονται και περιμένουν».

Μπορούσα να διακρίνω τα παχιά, ξύλινα περιτοιχίσματα που είχαν ορθώσει οι πολιορκητές έξω από τις βόρειες και ανατολικές πύλες του Κέστερ. Εκείνα τα περιτοιχίσματα, λογικά τα βαστούσαν οι καλύτεροι άντρες του εχθρού, που είχαν πάρει θέσεις εκεί για να εμποδίσουν τη φρουρά να επιτεθεί ή να επιχειρήσει να διαφύγει.

«Κρυνώνουν», επανέλαβα, «βαριούνται και είναι άχρηστοι».

Ο Φίναν χαμογέλασε. «Άχρηστοι;»

«Οι περισσότεροι του φριντ είναι», είπα. Το φριντ είναι μια πολιτοφυλακή, αποτελούμενη από αγρότες, βοσκούς, απλούς ανθρώπους. Μπορεί να έχουν κότσια, όμως ένας εκπαιδευμένος πολεμιστής της φρουράς ενός άρχοντα, σαν τους ενενήντα που με ακολουθούσαν, ήταν πολύ πιο θανάσιμος. «Άχρηστοι», επανέλαβα, «και βλάκες».

«Βλάκες;» απόρησε ο Μπεργκ, καβάλα στο άτι του, πίσω μου.

«Δεν έχουν βάλει σκοπούς εδώ γύρω! Κακώς μας επέτρεψαν να πλησιάσουμε τόσο πολύ. Δεν υποψιάζονται καν πως είμαστε εδώ. Και η βλακεία σκοτώνει».

«Μ' αρέσει που 'ναι βλάκες», είπε ο Μπεργκ. Ήταν Βόρειος, νεαρός και άγριος, και δε φοβόταν τίποτε, εκτός από την αποδοκιμασία της νεαρής Σαξόνισσας γυναίκας του.

«Τρεις ώρες μέχρι τη δύση;» λογάρισε ο Φίνας.

«Μην τις αφήσουμε να πάνε χαμένες».

Έστρεψα τον Τίντρεγκ και επέστρεψα μέσα από τα δέντρα στον δρόμο που οδηγούσε στο Κέστερ, από το πέρασμα του Μέρσε. Ο δρόμος ξύπνησε μνήμες από τότε που κίνησα να αντιμετωπίσω τον Ράγκναλ και από τον θάνατο του Χέιστεν, και τώρα ο δρόμος με οδηγούσε προς μία ακόμη μάχη.

Και αυτό, παρότι κάθε άλλο παρά απειλητικοί δείχναμε όπως κατηγοριζαμε τη μακριά, ομαλή πλαγιά. Δε βιαζόμασταν. Πηγαίναμε σαν άντρες που ολοκλήρωναν ένα μακρύ ταξίδι, πράγμα που ήταν αλήθεια, και είχαμε τα ξίφη μας στα θηκάρια τους και τις λόγχες μας δεματιασμένες πάνω στα υποζύγια που κουμαντάριζαν οι υπηρέτες μας. Ο εχθρός πρέπει να μας είχε δει σχεδόν με το που ξεπροβάλαμε από τη δασωμένη κορυφογραμμή, όμως εμείς ήμασταν λίγοι κι εκείνοι πολλοί, και ο χαλαρός ρυθμός μας έδειχνε πως ερχόμασταν με ειρηνικές διαθέσεις. Το ψηλό, πέτρινο τείχος της πόλης καλυπτόταν από σκιές, όμως μπορούσα να διακρίνω τα λάβαρα που κρέμονταν από τις πολεμίστρες. Πάνω τους φαίνονταν χριστιανικοί σταυροί, και θυμήθηκα τον επίσκοπο Λέοφσταν, έναν αφελή, άγιο και καλό άνθρωπο, που τον είχε επιλέξει η Έθελφλεντ για Επίσκοπο του Κέστερ. Η αρχόντισσα είχε ενισχύσει την άμυ-

να της οχυρής πόλης και είχε εγκαταστήσει φρουρά, για να αποτελέσει ανάχωμα στις επιδρομές των Βορείων και των Δανών, που διέσχιζαν την Ιρλανδική Θάλασσα, γυρεύοντας να αρπάξουν σκλάβους από τα εδάφη των Σαξόνων.

Η Έθελφλεντ, θυγατέρα του Άλφρεντ και αρχόντισσα της Μερκίας. Νεκρή πλέον. Το πτώμα της σάπιζε μέσα σε μια ψυχρή, πέτρινη κρύπτη. Φαντάστηκα τα νεκρά της χέρια να βαστούν σφιχτά έναν σταυρό, στη σκοτεινή μπόχα του τάφου, και θυμήθηκα τα ίδια εκείνα χέρια να οργώνουν τη ράχη μου, έτσι όπως σπαρταρούσε η κυρά από κάτω μου. «Συγχώρα με, Θεέ μου», έλεγε, «μη σταματάς!»

Και τώρα είχε καταφέρει να με οδηγήσει ξανά στο Κέστερ.

Και η Ανάσα του Δράκου ετοιμαζόταν να σκοτώσει ξανά.

Ο αδερφός της Έθελφλεντ κυβερνούσε το Ουέσεξ. Όσο ζούσε η αδερφή του, την άφηνε να κυβερνά τη Μερκία, όμως με τον θάνατό της μετακίνησε στρατεύματα των Δυτικών Σαξόνων βόρεια του Τάμεση. Έρχονταν, είπε, για να τιμήσουν την αδερφή του στην κηδεία της, όμως παρέμειναν για να επιβάλουν την κυριαρχία του Έντουαρντ στην επικράτεια της αδερφής του. Του Έντουαρντ, Βασιλέα των Άγγλων και των Σαξόνων.

Όσοι ευγενείς της Μερκίας γονάτισαν μπροστά στον Έντουαρντ ανταμείφθηκαν, όμως ήταν και κάποιοι, λιγοστοί, που αντιδρούσαν στους Δυτικούς Σάξονες. Η Μερκία ήταν περήφανος τόπος. Υπήρξε εποχή που ο βασιλιάς της Μερκίας ήταν ο ισχυρότερος ηγεμόνας στη Βρετανία, τότε που οι βασιλιάδες του Ουέσεξ και της Ανατολικής Αγγλίας και οι πολέμαρχοι της Ουαλίας έστελναν δώρα, τότε που η Μερκία ήταν το μεγαλύτερο από όλα τα βρετανικά βασίλεια. Έπειτα, είχαν έρθει οι Δανοί, και η Μερκία είχε γονατίσει, και ήταν η Έθελφλεντ εκείνη που αντιστάθηκε, που απώθησε τους παγανιστές προς τον βορρά, κι έχτισε τα οχυρά που προστάτευαν τη μεθόριό της. Και τώρα ήταν νεκρή, σάπιζε, και τα στρατεύματα του αδερφού της βαστούν πια τα τείχη των οχυρών,

και ο Βασιλιάς του Ουέσεξ αυτοαποκαλούνταν Βασιλιάς όλων των Σαξόνων, κι απαιτούσε ασήμι για να πληρώνει τις φρουρές, κι έπαιρνε εδάφη από άρχοντες που αντιδρούσαν στην εξουσία του και τα μοίραζε στους δικούς του ή αλλιώς τα παραχωρούσε στην Εκκλησία. Πάντοτε στην Εκκλησία, γιατί οι ιερείς ήταν εκείνοι που κήρυτταν στον λαό της Μερκίας πως ήταν η βούληση του σταυρωμένου τους θεού να γίνει ο Έντουαρντ του Ουέσεξ βασιλιάς στον τόπο τους, κι ότι αν αντιστέκονταν σε αυτό θα ήταν σαν να αντιστέκονταν στον θεό τους.

Και όμως, ο φόβος του σταυρωμένου θεού δε στάθηκε αρκετός για να αποτρέψει μια εξέγερση, κι έτσι, είχαν ξεκινήσει οι συγκρούσεις. Σάξονες απέναντι σε Σάξονες, χριστιανοί απέναντι σε χριστιανούς, Μέρκιοι απέναντι σε Μέρκιους και Μέρκιοι απέναντι σε Δυτικούς Σάξονες. Οι επαναστάτες πολεμούσαν κάτω από το λάβαρο της Έθελφλεντ, διακηρύσσοντας πως βούλησή της ήταν να τη διαδεχτεί η θυγατέρα της, η Έλφουιν. Έλφουιν, Βασίλισσα της Μερκίας! Τη συμπαθούσα την Έλφουιν, όμως όσο ανίκανη ήταν να σκοτώσει αγριογούρουνο που χιμούσε καταπάνω της, τόσο ανίκανη ήταν να κυβερνήσει βασίλειο. Ήταν επιπόλαιη, άστατη, χαριτωμένη και μνησίκακη. Ο Έντουαρντ, γνωρίζοντας πως η ανιψιά του είχε οριστεί διάδοχος του θρόνου, φρόντισε να τη μαντρώσει σε ένα μοναστήρι, μαζί με τη γυναίκα του, που την είχε στείλει εκεί για να την ξεφορτωθεί, όμως και πάλι οι επαναστάτες ανέμιζαν το λάβαρο της Έθελφλεντ και πολεμούσαν στο όνομά της.

Αρχηγός τους ήταν ο Κίνλεφ Χάραλντσον, ένας Δυτικός Σάξονας πολεμιστής, τον οποίο η Έθελφλεντ προόριζε για σύζυγο της Έλφουιν. Η αλήθεια, βέβαια, ήταν πως ο Κίνλεφ ήθελε να γίνει ο ίδιος βασιλιάς της Μερκίας. Ήταν νέος, γοητευτικός, θαρραλέος στη μάχη και, κατά την άποψή μου, βλάκας. Φιλοδοξία του ήταν να νικήσει τους Δυτικούς Σάξονες, να γλιτώσει τη μέλλουσα γυναίκα του από το μοναστήρι και να στεφθεί βασιλιάς.

Πρώτα, όμως, έπρεπε να καταλάβει το Κέστερ. Και είχε αποτύχει.

«Σαν να πάει να χιονίσει», σχολίασε ο Φίναν, καθώς κινούμασταν νότια, προς την πόλη.

«Είναι πολύ αργά για να ρίξει χιόνια», είπα με σιγουριά.

«Το νιώθω, στα κόκαλά μου», επέμεινε εκείνος, ριγώντας. «Μέχρι να νυχτώσει, θα έχει αρχίσει».

Κάγχασα. «Δυο σελίνια στοίχιμα πως θα πέσεις έξω».

Γέλασε. «Θεέ μου, στείλε μου κι άλλους βλάκες με βαρύ πουγκί! Τα κόκαλά μου δεν πέφτουν ποτέ έξω». Ο Φίναν ήταν Ιρλανδός, το δεξί μου χέρι και ο πλέον αγαπητός μου φίλος. Το πρόσωπό του, πλαισιωμένο από το ατσάλι του κράνους του, έμοιαζε ρυτιδωμένο και γέρικο, η γενειάδα του ήταν γκριζα. Βέβαια, γκριζα ήταν και η δικιά μου. Τον κοίταξα όπως ανασήκωνε την Κλέφτρα Ψυχών στο θηκάρι της, και το βλέμμα του στρεφόταν γοργά προς τους καπνούς από τις φωτιές παρακάτω. «Το λοιπόν, τι κάνουμε;» ρώτησε.

«Θερίζουμε τους μούλους στην ανατολική πλευρά της πόλης», είπα.

«Είναι κάμποσοι εκεί».

Λογάριαζα πως κοντά στα δύο τρίτα του εχθρού είχαν στρατοπεδεύσει στην ανατολική πτέρυγα του Κέστερ. Εκεί, οι φωτιές ήταν πυκνές, έτσι όπως έκαιγαν ανάμεσα σε χαμηλά παραπήγματα, καμωμένα από κλαδιά και βρύα. Νοτιότερα από εκείνα τα πρόχειρα καταφύγια έστεκε μια ντουζίνα από αρχοντικές σκηνές, στημένες κοντά στα ερείπια της παλιάς ρωμαϊκής αρένας, η οποία, παρότι είχε χρησιμεύσει σαν βολικό λατομείο, εξακολουθούσε να στέκει ψηλότερα από τις σκηνές, πάνω στις οποίες κρέμονταν δυο λάβαρα, ασάλευτα, αφού δε φύσαγε καθόλου. «Αν είναι ακόμη εδώ πέρα ο Κίνλεφ», είπα, «θα βρίσκεται σε κάποια από εκείνες τις σηνές».

«Ας ελπίζουμε ο μούλος να 'ναι μεθυσμένος».

«Διαφορετικά είναι στην αρένα», είπα. Η αρένα ήταν χτισμένη ακριβώς έξω από την πόλη, κι αποτελούσε έναν ατελείωτο όγκο από πέτρες. Κάτω από τις πέτρινες κερκίδες της εκτείνονταν δωμάτια σαν σπηλιές τα οποία, τελευταία φορά που τα είχα ξερε-

νήσει, τα είχαν μετατρέψει σε φωλιές τους κάτι αγριόσκυλα. «Αν του έκοβε έστω και λίγο», συνέχισα, «δε θα ασχολούνταν παραπάνω με αυτή την πολιορκία. Θα άφηνε αρκετούς δικούς του ώστε να πεθάνει της πείνας η φρουρά, και αυτός θα συνέχιζε νότια. Εκεί είναι που θα κριθεί η τύχη της επανάστασης, όχι εδώ πέρα».

«Και δεν του κόβει;»

«Ντουβάρι, τελειώς», είπα, κι έβαλα τα γέλια. Μια ομάδα από γυναίκες ζαλωμένες καυσόξυλα είχαν παραμερίσει από τον δρόμο για να γονατίσουν καθώς περνούσαμε, και εμβρόντητες σηκώναν τα κεφάλια να με κοιτάζουν. Τις χαιρέτησα. «Σε λίγο, κάποιες από δαύτες θα τις έχουμε κάνει χήρες», είπα, εξακολουθώντας να γελάω.

«Και είναι αστείο αυτό;»

Σπιρούνισα τον Τίντρεγκ, που έπιασε έναν ελαφρύ καλπασμό. «Το αστείο είναι που είμαστε δυο γέροι που πάνε να πολεμήσουν».

«Εσύ, μπορεί», σχολίασε με νόημα ο Φίναν.

«Τα χρόνια μου έχεις!»

«Εγώ δεν είμαι παππούς!»

«Μπορεί και να είσαι. Δεν το ξέρεις».

«Τα μούλικά δε μετράνε».

«Μια χαρά μετράνε», επέμεινα.

«Άμα είναι έτσι, εσύ μάλλον έχεις γίνει ήδη προπάππος».

Τον κοίταξα αυστηρά. «Τα μούλικά δε μετράνε», γρούλισα, κώνοντας τον να γελάσει, κι ύστερα έκανε τον σταυρό του, γιατί είχαμε φτάσει στο ρωμαϊκό κοιμητήριο, που εκτεινόταν αριστερά και δεξιά του δρόμου. Εδώ πέρα υπήρχαν φαντάσματα, αερικά που περιφέρονταν ανάμεσα στις σκεπασμένες από λειχήνες πέτρες, με τις ξεθωριασμένες επιγραφές τους που μονάχα όσοι χριστιανοί ιερείς καταλάβαιναν λατινικά μπορούσαν να διαβάσουν. Πριν από χρόνια, παραδομένος στον ζήλο του, ένας ιερέας είχε βαλθεί να χαλάει τα μνήματα, λέγοντας πως ήταν παγανιστικά βδελύγματα. Την ίδια μέρα, έπεσε νεκρός εκεί που στεκόταν, κι από τότε οι χριστιανοί ανέχονταν τους τάφους που, καταπώς μου φαινόταν, πρέπει να προστατεύονταν από τους θεούς των Ρωμαίων. Ο επίσκοπος Λέοφσταν

είχε γελάσει σαν του αφηγήθηκα εκείνη την ιστορία και με είχε διαβεβαιώσει πως οι Ρωμαίοι ήταν καλοί χριστιανοί. «Ο Θεός μας, ο ένας αληθινός Θεός, ήταν αυτός που σκότωσε τον ιερέα», μου είχε πει. Και ύστερα ο ίδιος ο Λέοφσταν είχε πεθάνει, έπεσε ξερός εκεί που στεκόταν, όπως ο ιερέας που είχε βαλθεί να χαλάει τους τάφους. Wyrð bið ful āræd*.

Εντωμεταξύ, οι άντρες μου είχαν απλωθεί, όχι ακριβώς σε μονό ζυγό, αλλά περίπου. Κανείς δεν ήθελε να κινείται υπερβολικά κοντά στα όρια του δρόμου γιατί εκεί ήταν που μαζεύονταν τα φαντάσματα. Η μακριά, αραϊή γραμμή που είχαν σχηματίσει οι καβαλάρηδες μας καθιστούσε ευάλωτους, όμως ο εχθρός έμοιαζε ολότελα ανυποψίαστος για την απειλή που συνιστούσαμε. Στον δρόμο συναντήσαμε κι άλλες γυναίκες, όλες σκυμμένες κάτω από πελώρια δεμάτια καυσόξυλων, που είχαν συγκεντρώσει από το δασάκι βόρεια των τάφων. Πλέον, οι πλησιέστερες φωτιές του στρατοπέδου ήταν κοντά. Το φως του απογεύματος έσβηνε, αν και το σούρουπο απείχε ακόμη μία ώρα ή και παραπάνω. Μπορούσα να διακρίνω άντρες πάνω στο βόρειο τείχος της πόλης, έβλεπα τις λόγχες τους, και ήξερα πως σίγουρα μας παρακολουθούσαν. Θα μας νόμιζαν για ενισχύσεις που είχαμε έρθει να βοηθήσουμε τους πολιορκητές.

Σταμάτησα τον Τίντρεγκ λίγο παρακάτω από το παλιό ρωμαϊκό κοιμητήριο, για να δώσω χρόνο στους άντρες μου να συγκεντρωθούν. Η θέα των τάφων και η θύμηση του επισκόπου Λέοφσταν είχαν ανασύρει διάφορες αναμνήσεις. «Θυμάσαι τη Μις;» ρώτησα τον Φίναν.

«Χριστέ μου! Ξεχνιέται τέτοια γυναικάρρα;» Χαμογέλασε πλατιά. «Κατάφερες να...» πήγε να ρωτήσει.

«Ποτέ. Εσύ;»

Έγνεψε αρνητικά. «Ο γιος σου της έριξε κάμποσα ξεγυρισμένα καβαλικέματα».

* «Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον», κυριολεκτικά, «Η μοίρα είναι εντελώς αδιάλλακτη». (Στ.Μ.)

Είχα αφήσει τον γιο μου επικεφαλής των στρατιωτών που προστάτευαν το Μπέμπανμπεργκ. «Είναι τυχερό παιδί», είπα. Η Μις, που το πραγματικό της όνομα ήταν Σανγκίφου, ήταν μικροκαμωμένη σαν ποντίκι, και είχε παντρευτεί τον επίσκοπο Λέοφσταν. «Πού να βρίσκεται άραγε τώρα η Μις;» Εξακολουθούσα να χαζεύω το βόρειο τείχος του Κέστερ, προσπαθώντας να λογαριάσω πόσοι άντρες έστεκαν σκοποί στις πολεμίστρες. «Παραπάνω από ό,τι περίμενα».

«Παραπάνω, τι;»

«Άντρες, στα τείχη», εξήγησα. Μπορούσα να διακρίνω τουλάχιστον σαράντα άντρες στις πολεμίστρες, και ήμουν βέβαιος πως θα ήταν άλλοι τόσοι στο ανατολικό τείχος, το οποίο υψωνόταν απέναντι στον κύριο όγκο του εχθρού.

«Λες να ήρθαν ενισχύσεις;» είπε ο Φίναν.

«Αλλιώς, ο μοναχός έκανε λάθος, πράγμα που δε θα μου έκανε εντύπωση».

Είχε εμφανιστεί στο Μπέμπανμπεργκ ένας μοναχός, αυτός μας έφερε το μαντάτο για την πολιορκία του Κέστερ. Είχαμε μάθει ήδη για τον ξεσηκωμό στη Μερκία, φυσικά, και ήταν μια εξέλιξη που μας είχε ευχαριστήσει. Δεν ήταν μυστικό, άλλωστε, πως ο Έντουαρντ, που πλέον λογάριζε την αφεντιά του Βασιλέα των Άγγλων και των Σαξόνων, γύρευε να εισβάλει στη Νορθουμβρία, ώστε να αποκτήσει βάση ο φαντασμένος τίτλος του. Ο Σίγκτριγκο, γαμπρός μου και Βασιλιάς της Νορθουμβρίας, προετοιμαζόταν από καιρό γι' αυτή την εισβολή, καθώς τον ανησυχούσε αυτή η εξέλιξη, και ύστερα έφτασε η είδηση πως η Μερκία ρημαζόταν από εμφύλιο σπαραγμό, και ότι ο Έντουαρντ, αντί να εισβάλει σ' εμάς, πάλευε να διατηρήσει τον έλεγχο στα νέα εδάφη του. Η αντίδρασή μας ήταν η προφανής: δεν κάναμε το παραμικρό! Αφήσαμε το βασίλειο του Έντουαρντ να ρημάξει από μόνο του, γιατί κάθε Σάξονας πολεμιστής που πέθαινε στη Μερκία ήταν ένας άντρας λιγότερος που θα κουβάλαγε το ξίφος του στη Νορθουμβρία.

Να όμως που τώρα βρισκόμουν εδώ, αργά, ένα απόγευμα του χειμώνα, κάτω από έναν ουρανό που ολοένα και σκοτεινίαζε, έχο-

ντας έρθει για να πολεμήσω στη Μερκία. Ο Σίγκτριγκρ διόλου δεν είχε χαρεί, και η γυναίκα του, η θυγατέρα μου, ακόμη λιγότερο. «Γιατί;» είχε ρωτήσει επιτακτικά.

«Έχω δώσει έναν όρκο», απάντησα και στους δυο τους, κι αυτό σταμάτησε τις διαμαρτυρίες τους.

Οι όρκοι ήταν ιεροί. Άμα πατήσεις όρκο, προκαλείς την οργή των θεών, κι έτσι ο Σίγκτριγκρ είχε συμφωνήσει, έστω κι απρόθυμα, να μου επιτρέψει να σπάσω την πολιορκία του Κέστερ. Όχι πως θα μπορούσε να είχε κάνει πολλά για να με εμποδίσει: ήμουν ο ισχυρότερος πολέμαρχος στην επικράτειά του, πεθερός του και Άρχοντας του Μπέμπανμπεργκ. Στην πραγματικότητα, σε μένα χρώσταγε το βασίλειό του, όμως επέμεινε να πάρω μαζί λιγότερους από εκατό πολεμιστές. «Έτσι και πάρεις παραπάνω», είχε πει, «οι αναθεματισμένοι Σκοτσέζοι θα αμοληθούν στη μεθόριο». Είχα συμφωνήσει. Κίνησα, επικεφαλής ενενήντα αντρών, και με εκείνους τους ενενήντα είχα σκοπό να σώσω το καινούργιο βασίλειο του βασιλιά Έντουαρντ.

«Λες ο Έντουαρντ να δείξει ευγνωμοσύνη;» είχε ρωτήσει η θυγατέρα μου, γυρεύοντας να βρει κάτι καλό σ' εκείνη την αφύσικη απόφασή μου. Σκεφτόταν πως η ευγνωμοσύνη του Έντουαρντ ίσως τον έπειθε να εγκαταλείψει τα σχέδιά του να εισβάλει στη Νορθουμβρία.

«Ο Έντουαρντ θα με νομίζει βλάκα».

«Είσαι!» είχε πει η Στίορα.

«Άλλωστε, μαθαίνω πως είναι άρρωστος».

«Ωραία», είχε αποκριθεί, χολωμένη. «Μήπως τον έχει γονατίσει η καινούργια του γυναίκα;»

Ο Έντουαρντ ευγνώμων δεν επρόκειτο να είναι, σκεφτόμουν, ό,τι κι αν συνέβαινε εδώ. Οι οπλές των αλόγων μας ηγούσαν δυνατά πάνω στον ρωμαϊκό δρόμο. Εξακολουθούσαμε να προχωράμε αργά, δίχως καμία απειλητική διάθεση. Περάσαμε από την παλιά, φθαρμένη, πέτρινη στήλη που έγγραφε πως απέμενε ένα μίλι δρόμος μέχρι την Ντέβα, το όνομα που είχαν δώσει οι Ρωμαίοι στο Κέστερ. Εντωμεταξύ, προχωρούσαμε ανάμεσα από τα παραπήγματα

και τις φωτιές του στρατοπέδου, και οι άνθρωποι μας χάζευαν όπως περνούσαμε. Δεν έδειχναν την παραμικρή ανησυχία, σκοποί δεν υπήρχαν πουθενά και κανείς δε μας ζήτησε τον λόγο. «Καλά, βλαμμένοι είναι;» με ρώτησε αγριεμένα ο Φίναν.

«Φαντάζονται πως αν είναι να έρθουν ενισχύσεις για τη φρουρά», είπα, «θα έρθουν από τα ανατολικά, όχι από τα βόρεια. Γι' αυτό μας νομίζουν για δικούς τους».

«Τότε, είναι ηλίθιοι», είπε. Και είχε δίκιο φυσικά. Ο Κίνλεφ, αν εξακολουθούσε να έχει το γενικό πρόσταγμα εδώ, έπρεπε να είχε τοποθετήσει σκοπούς σε όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στο στρατόπεδο των πολιορκητών, όμως οι ατελείωτες, κρύες εβδομάδες της πολιορκίας τούς είχαν κάνει νωθούς κι απρόσεκτους. Ο Κίνλεφ ήθελε μόνο να πατήσει το Κέστερ, και είχε λησμονήσει να φυλάξει τα νώτα του.

Ο Φίναν, που είχε γερακίσιο μάτι, παρατηρούσε το τείχος της πόλης. «Εκείνος ο μοναχός μπαρούφες τσαμπούναγε», σχολίασε, περιφρονητικά. «Μετρώ πενήντα οκτώ άντρες στο βόρειο τείχος!»

Ο μοναχός που είχε φέρει το μαντάτο της πολιορκίας είχε δηλώσει βέβαιος πως η φρουρά της πόλης ήταν απελπιστικά μικρή. «Πόσο μικρή;» τον είχα ρωτήσει.

«Όχι παραπάνω από εκατό άντρες, άρχοντά μου».

Τον είχα κοιτάξει με καχυποψία. «Και πού το ξέρεις;»

«Ο ιερέας μου το είπε, άρχοντά μου», αποκρίθηκε νευρικά εκείνος. Ο μοναχός, που ονομαζόταν αδερφός Όσρικ, ισχυρίστηκε πως ερχόταν από μια μονή στο Χουάιτ, έναν τόπο που μου ήταν ολότελα άγνωστος, αλλά ο μοναχός έλεγε πως ήταν λίγες ώρες ποδαρόδρομος νότια του Κέστερ. Ο αδερφός Όσρικ μας είχε περιγράψει το πώς είχε εμφανιστεί ένας ιερέας στη μονή του. «Πέθαινε, άρχοντά μου! Υπέφερε από κολικούς».

«Κι αυτός ήταν ο πατέρας Σουίθρεντ;»

«Μάλιστα, άρχοντά μου».

Γνώριζα τον Σουίθρεντ. Ήταν μεγαλύτερός μου στα χρόνια, ένας αυστηρός και ξινός ιερέας, που διόλου δε με χώνευε. «Και τον είχε στείλει η φρουρά να καλέσει βοήθεια;»

«Μάλιστα, άρχοντά μου».

«Δεν έστειλαν κάποιον πολεμιστή;»

«Ένας ιερέας μπορεί να φτάσει σε μέρη όπου είναι αδύνατο να πάει πολεμιστής, άρχοντά μου», είχε εξηγήσει ο αδερφός Όσρικ. «Ο πατέρας Σουίθρεντ είπε πως έφυγε νύχτα από την πόλη και πέ-
ρασε με τα πόδια μέσα από το στρατόπεδο των πολιορκητών. Κα-
νείς δεν του γύρεψε τον λόγο, άρχοντά μου. Έστερα, τράβηξε νό-
τια, στο Χουάιτ».

«Κι εκεί αρρώστησε;»

«Ετοιμοθάνατος ήταν όταν έφυγα, άρχοντά μου». Ο αδερφός Όσρικ έκανε το σημείο του σταυρού. «Αυτή ήταν η βούληση του Θεού».

«Αλλόκοτη βούληση έχει ο θεός σου», είχα γρυλίσει.

«Και ο πατέρας Σουίθρεντ ικέτευε τον ηγούμενό μου να στεί-
λει κάποιον από εμάς να έρθει μέχρι εδώ, άρχοντά μου», είχε συ-
νεχίσει την αφήγησή του ο αδερφός Όσρικ, «κι αυτός ο κάποιος
ήμουν εγώ», ολοκλήρωσε άνευρα. Τόση ώρα, ήταν γονατισμένος
σαν ικέτης, έτσι που έβλεπα μια βαθιά, κόκκινη ουλή πάνω στην
κουρά του.

«Ο πατέρας Σουίθρεντ δε με χωνεύει», είπα, «και απεχθάνεται
όλους τους παγανιστές. Κι όμως, λες πως ζήτησε να έρθει άνθρω-
πος σε μένα;»

Η ερώτηση είχε προκαλέσει αμηχανία στον αδερφό Όσρικ. Εί-
χε αναποκοκκινίσει, και τελικά είχε ψελλίσει, «Ο... ο...»

«Ο παπάς με έβρισε», υπέθεσα.

«Πράγματι, άρχοντά μου, αυτό έκανε». Ακούστηκε ανακουφι-
σμένος που είχα μαντέψει μια απάντηση την οποία ο ίδιος ήταν
απρόθυμος να δώσει από μόνος του. «Είπε, όμως, πως θα ήσουν
πρόθυμος να ανταποκριθείς στο κάλεσμα της φρουράς».

«Και ο πατήρ Σουίθρεντ, δεν είχε μαζί του κάποιο γράμμα», ρώ-
τησα, «κάποια έκκληση για βοήθεια;»

«Είχε, άρχοντά μου, όμως έκανε εμετό πάνω του». Ο μοναχός
είχε μορφάσει όπως το περιέγραφε. «Αλλά ήταν ένας εμετός απαί-
σιος, άρχοντά μου, όλο αίματα και χολή».

«Την ουλή πώς την απέκτησες;» τον είχα ρωτήσει.

«Με βάρωσε η αδερφή μου, άρχοντά μου», αποκρίθηκε εκείνος, και είχε ακουστεί έκπληκτος από την ερώτησή μου. «Με ένα δρεπάνι για δεμάτια, άρχοντά μου».

«Και πόσους άντρες έχουν οι πολιορκητές;»

«Ο πατήρ Σουίθρεντ είπε πως ήταν εκατοντάδες, άρχοντά μου». Θυμάμαι πόσο νευρικός έδειχνε ο αδερφός Όσρικ, όμως θεώρησα πως έφταιγε ο φόβος του που βρισκόταν μπροστά μου, ενώπιον ενός διαβόητου παγανιστή. Να φανταζόταν άραγε πως είχα κέρρα και διχαλωτή ουρά; «Με τη χάρη του Θεού, άρχοντά μου», συνέχισε, «η φρουρά απέκρουσε μία έφοδο και προσεύχομαι στον Θεό η πόλη να μην έχει πέσει ήδη. Σε εκλιπαρούν να τους συντρέξεις, άρχοντά μου».

«Γιατί δεν έστειλε βοήθεια ο Έντουαρντ;»

«Έχει άλλους εχθρούς, άρχοντά μου. Τους πολεμάει στη νότια Μερκία». Ο μοναχός είχε πάρει ύφος ικετευτικό. «Να χαρείς, άρχοντά μου! Η φρουρά δε θα βαστήξει για πολύ ακόμη!»

Η φρουρά είχε βαστήξει, όμως, κι εμείς είχαμε προλάβει. Εντωμεταξύ, είχαμε βγει από τον δρόμο και τα άλογά μας προχωρούσαν αργά μέσα από το στρατόπεδο των πολιορκητών. Οι πιο τυχεροί ανάμεσά τους είχαν βρει καταφύγιο στα αγροτόσπιτα που είχαν φτιαχτεί από τους Ρωμαίους. Αυτές ήταν γερές, πέτρινες κατασκευές, αν και τα αμέτρητα χρόνια που είχαν μεσολαβήσει είχαν ρημάξει τις σκεπές τους, που πλέον αποτελούνταν από άτσαλους σωρούς από άχυρα ριγμένα πάνω σε δοκάρια, όμως οι περισσότεροι άνθρωποι βολεύονταν σε πρόχειρα παραπήγματα. Οι γυναίκες τάζαν τις φωτιές με τα καυσόξυλα που είχαν μαζέψει, ενώ ετοιμάζονταν να μαγειρέψουν το βραδινό. Έμοιαζαν να μην έχουν την παραμικρή περιέργεια για εμάς. Έβλεπαν τον αλυσιδωτό θώρακά μου, το κράνος μου με το ασημένιο λοφίο, έβλεπαν τα ασημένια στολίδια στα χάμουρα του Τίντρεγκ και συμπέραναν πως ήμουν άρχοντας και γονάτιζαν καθώς περνούσα, ως όφειλαν, όμως κανείς δεν τόλμησε να ρωτήσει ποιοι ήμασταν.

Σταμάτησα σε μια απλωσιά, στα βορειοανατολικά της πόλης.

Κοίταξα ολόγυρα, απορημένος, μιας κι έβλεπα ελάχιστα άλογα. Οι πολιορκητές σίγουρα θα είχαν άλογα. Σχεδιάζα να σκορπίσω εκείνα τα άλογα, ώστε να μην επιτρέψω στους άντρες να τα καβαλήσουν για να γλιτώσουν, αλλά και να μαζέψω τα ζωντανά, για να καλύψω κάπως τα έξοδα αυτού του χειμερινού ταξιδιού, όμως δεν έβλεπα παραπάνω από μια ντουζίνα. Αν δεν υπήρχαν άλογα, τότε είχαμε το πλεονέκτημα ήδη, οπότε έστρεψα προς τα πίσω τον Τίντρεγκ και τον πέρασα ανάμεσα στους άντρες μου, ώσπου έφτασα στα υποζύγια. «Λύστε τις λόγχες», διέταξα τα αγόρια. Οι λόγχες ήταν δεμένες με δερμάτινα λουριά σε οκτώ βαριά δεμάτια. Κάθε λόγχη είχε μήκος πάνω από δύο μέτρα, με κοντάρι καμωμένο από ξύλο φράξου και ακονισμένη, ατσάλινη μύτη. Περίμενα όσο να λύσουν τα δεμάτια και να πάρει από ένα όπλο καθένας από τους δικούς μου. Οι περισσότεροι βαστούσαν ασπίδες, αν και κάποιοι, λιγστοί, προτιμούσαν να μη ζαλώνονται τις βαριές σανίδες ιτιάς. Ο εχθρός μάς είχε αφήσει να φτάσουμε στο κέντρο του στρατοπέδου, και δεν μπορεί παρά να έβλεπαν τους άντρες μου να πιάνουν τις λόγχες τους, κι όμως εξακολουθούσαν να παραμένουν άπραγοι, να μας κοιτάζουν σαν χαμένοι. Περίμενα ώσπου να μαζέψουν τα αγόρια τα δερμάτινα λουριά, και ύστερα να καθίσουν στις σέλες τους. «Εσείς, οι μικροί», φώναξα στους υπηρέτες, «τραβάτε ανατολικά, περιμένετε στα χωράφια, μέχρι να σας μηνύσουμε να έρθετε. Όχι εσύ, Ρόρικ».

Ο Ρόρικ ήταν ο δικός μου υπηρέτης, καλό παιδί. Βόρειος στην καταγωγή. Είχα σκοτώσει τον πατέρα του, είχα πάρει αιχμάλωτο το αγόρι και τώρα το είχα σαν γιο μου, ακριβώς όπως ο Ράγκναρ ο Δανός μου είχε φερθεί σαν να ήμουν γιος του, αφού οι άντρες του σκότωσαν τον πατέρα μου στη μάχη.

«Όχι εγώ, άρχοντά μου;» ρώτησε εκείνος.

«Εσύ ακολουθήα με», του είπα, «κι έχε το κέρας έτοιμο. Μείνε πίσω μου! Κι αυτήν εκεί τη λόγχη, δε θα τη χρειαστείς».

Ο νεαρός τράβηξε τη λόγχη, για να μην τη φτάσω. «Εφεδρική είναι, για σένα, άρχοντά μου», είπε. Ψέματα έλεγε, φυσικά, δεν έβλεπε την ώρα να χρησιμοποιήσει το όπλο.

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

Ο άρχοντας Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ έχει ανακτήσει ξανά το οχυρό της οικογένειάς του, αλλά δεν έχει χρόνο να απολαύσει τη νίκη, καθώς τον απειλούν παλιοί και νέοι εχθροί. Ο παλιός εχθρός έρχεται από το Ουέσεξ, εκεί όπου αντίπαλα στρατόπεδα μάχονται για να αναδείξουν τον επόμενο βασιλιά. Όσο για τον νέο εχθρό, είναι ο Σκανδιναβός Σκελ, που φιλοδοξεί να στεφθεί βασιλιάς της Νορθουμβρίας και ηγείται ενός στρατού που σκορπά τον τρόμο: άνδρες που διψούν να κατακτήσουν γη και πολεμούν πιστεύοντας πως είναι λύκοι! Ο Ούτρεντ, θαυμαστός και περιζήτητος ως σύμμαχος, αλλά και αδίστακτος ως αντίπαλος, πρέπει να αποκρούσει έναν από τους πιο διαβόητους εχθρούς του, παλεύοντας την ίδια στιγμή να εξοντώσει ακόμα έναν...

Επί δεκαετίες στεκόταν στο σταυροδρόμι ανάμεσα στον παγανισμό και τον χριστιανό, στον Σάξονα και τον Βίκινγκ, ανάμεσα στον παλιό κόσμο όπου γεννήθηκε και στον νέο κόσμο που χτίζεται γύρω του. Και όσο ο άνεμος της αλλαγής κερδίζει έδαφος, η πίεση που δέχεται ο Ούτρεντ μεγαλώνει. Μπορεί η ευφυΐα, η αφοσίωση και η ανδρεία να τον σώσουν; Θα καταφέρει ο θρυλικός πολεμιστής να γεφυρώσει ένα χάσμα ανάμεσα σε δυο κόσμους;

Το ενδέκατο μέρος της σειράς «Σαξονικά Χρονικά».

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s i c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 27829